

Сони Бохосян

студент, португалска филология, СУ

#ЧУЙ МЕ: „ЧОВЕКЪТ НЕ Е ОСТРОВ”

В стаята ми гори свещ и се опитвам да доловя звука на разтапящия се восък, но през отворения прозорец долита шум от автомобил. Лентата на вече отминалия ден се завърта в главата ми и се досещам...

Скарах се с майка ми. „Защо слагаш тази блуза, а не онази?!” Това прелетя през ушите ми, но не го чух, защото не поисках. Караме се за глупости. Повечето хора правят като нас. Произвеждаме шум, който е неприятен за останалите. Всичко неприятно бива отблъскано. Е, поне така си мисля. Наистина ли е така?

Същия този ден сядам да чета книга, а съседите правят ремонт. Започвам да чувам шума, когато вече съм стигнала двадесетата страница. И следва: „Тези намериха кога да правят ремонт. Една страница не мога да прочета.”

Човек чува това, което иска да чуе и казва това, което иска да каже. Цялата работа с хаштаговете е, че искаме да говорим за неща, за които говорят другите, а всъщност пишем. Говорим докато пишем и правим това постоянно. Хора, които не сме срещали през живота си, се превръщат в наши кибер врагове, защото не били разбрали идеите, интонацията на коментарите ни. Хаштаговете погребяха разговорите. Вече е по-лесно да напишем нещо, защото не искаме да срещнем погледа на отсрещния, докато му го казваме. Не искаме да дочакаме словесния му отговор. Страшно е да чуваме гласове по-различни от собствените си. Същевременно искаме да бъдем чути.

Днешното общество страда от липсата на разбирателство, защото всеки говори, но малко са тези, които слушат. Проблемът е, че искаме да бъдем чути без да чуваме. И се започва едно безкрайно дълго и изтощително викане в натрапчивото старание да бъдем забелязани. Викаме на хората за други хора. Викаме за идеи, идеали, морал и постижения. Викаме за мир, доброта, търпение и любов - без резултати. В училище ни викаха, защото се молеха за отдавна изгубените внимание и уважение. Сега пък започнаха да ни викат, защото учителите не си били свършили работата. Всеки е навикван и всеки навиква, но никой не повиква.

Викът е шум, а шумът никога не се слуша и не може да бъде разбран.

Звукът притежава способността да бъде тих и същевременно достатъчно силен, за да бъде чул и изслушан.

„Чуваш ли ме какво ти казвам?” Не, не те чувам, защото не мога да те чуя. Човешко

същество съм и търся красотата в различните й измерения.

Викаш и призоваваш към внимание, но осъждаш онези, които правят същото, докато си се загнездил на автономния си остров с един-единствен слушател – безпределното нищо. Твърдиш, че знаеш.

Човекът не е остров, той е вселена. Всяка земна вселена живее до друга – на един континент, в една държава, един град, един дом, една стаята.

Човек съм – искам да чувам вятъра, вълните, изкуството, скрибуцащия по хартията химикал. Искам да чуя шепота ти, защото вярвам, че имаш какво да ми кажеш. Вярвам, че ме повикваш, за да споделиш.

Тук съм и те чувам.

Чувам и...

догарящата свещ.